

Bavbav na vasi.

„Jej, jej“, je tarnal črni Bavbav, ko je spel v ponočnih urah skozi tiho vas. „Oh, že ves teden hodim po vasi, a niti enega paglavca še nisem dejal v koš. — O, jaz revež!“

Bavbav se je vsedel na obcestni kamen, odložil veliki koš in se zamislil v žalostne misli. Nočni vetrec se je igral z njegovimi razmršenimi lasmi in mu šepetal tako dolgo nekaj na uho, da se je Bavbav razjezil na vso moč.

„Boš dal mir, sitnež!“ je zarenčal s tako močnim glasom, da se je preplašil sosedov Sultan, in je pričel žalostno cviliti.

„He-he-he, dedek, pa me ujemi, če me moreš!“ ga je dražil vetrec. Zaprašil se je v njegovo dolgo brado, in potem hitro zbežal.

Bavbav je imel zopet mir... „Hm, če grem k Dolinarju, ni nič zame“, je momljal sam s sabo. „Pri Kovačevih tudi nič, pri Grudnovih ravno tako... A kje bi kaj dobil?“

Bavbav je zaman razmišljal — nikjer daleč naokoli ni poznal otroka, ki bi bil zrel za njegov široki koš. — Nejevoljen je vstal in si zopet oprtal koš. S počasnimi koraki je stopal dalje po vasi in se hrepeneč oziral skozi okna v hiše, kjer so sedeli možje in žene okrog miz, a otroci so že spali v gorkih posteljah.

Črni mož je dospel že do konca vasi. Tedaj se mu je pa hipoma zazdelo, da kliče nekdo njegovo ime. Postal je in pazno prisluškoval...

„Pridi, Bavbav! — Kje si, Bavbav?“ je čul natančno iz Grudnove hiše.

Bavbavu se je razveselilo srce. — Ej, vendar enkrat, po dolgem času ga čaka nekaj! Spustil se je v tek in letel, kolikor je mogel.

Hrabri psički so se plašno umaknili pred njim za hišo, skrili se na vrtu in strahú cvilili. Bela muca

se je ravno plazila čez ograjo, da bi šla v sosedovo hrambo malo v vas h klobasicam. Toda v hipu je zapazila Bavbava in v svojem grešnem srcu je mislila, da prihaja sosed nadnjo z gorko palico. Skočila je z ograje ter zbežala v velikih skokih čez cesto . . .

Toda v tem trenutku je priletel mimo Bavbav in zadel z nogo ob mucu — izpotaknil se in padel na cesto, kakor je bil dolg in širok.

„Mijav, mijav!“ je vzkliknila muca vsa preplašena. Trepetaje je zbežala do lipe in splezala na vrh. Tam gori je gledala v strahu naokoli, na cesto, kjer se je pobiral Bavbav počasi s tal.

Črni mož je momljal, da je bilo strah in groza. — Pobral je svoj koš, ki mu je v padcu odletel daleč vstran, in je zdirjal proti Grudnovi hiši. Ko je došel, se je ozrl skozi okno. — Pri Grudnu so ravno molili in Grudnov Pepček, ki je malo prej jokal, je molil pobožno.

Bavbav se je razjezil še bolj. Zopet ga je prevaralo upanje; saj ne sme vzeti otroka, ako moli pobožno. Ves togoten stopi od okna in koraka nazaj. —

Tedaj pa zagleda na ograji ono mucu, ki se je hotela na vsak način tisto noč mastiti s sosedovimi klobasicami. Pozabila je že ves strah in čutila se je popolnoma varno.

Po prstih se ji je približal Bavbav . . . Cap! in mačica je ležala v velikem košu, še preden se je zavedela.

Bavbav je bil vesel, da ne gre prazen domov. Ima vsaj zlobno tatico, da jo kaznuje z najostrejšo kaznijo. V duhu ga je že obšla velika zadovoljnost.

Toda naenkrat je zaslišal za sabo glas: „Mijav, Bavbav! srečno pot ti želim — pa ne bodi jezen name!“

Bavbav se ozre osupel nazaj — in zagleda, kako v najhitrejšem diru beži čez polje muca, ki jo je bil pred nekoliko trenutki vtaknil v koš. — Zvita tatica se je nevidno zmuznila iz neljube ječe.

Bavbav ni vedel, kaj bi počel od same togote. — Vrhutega je zavel zopet vetrec in ga jel dražiti:

„Dedek, no — kaj ne greste za njo? Seveda, koš imate poln, kaj vas briga ta uboga muca! — He-he-he, dedek, he-he-he!“

Bavbav je hotel vloviti tega sitneža — a urni vetrec jo je odkuril v gozd, kjer ga je zaman iskal črni mož. Le včasih se je oglasil Bavbavu iz raznih strani: „He-he-he, dedek, he-he-he!“

A Bavbav je preiskal vsak grm, vsako drevo, da bi ga našel. Vse zaman . . . Jutranji žarki so se že prikradli v gozd. Ko so zapazili Bavbava, so se razsrdili: „No, kaj pa ti strašiš podnevi? Ali se ne boš hitro izgubil?“

Jezno se je zavrtel Bavbav, in je izginil, da ga ni bilo videti tri noči nikjer

C. Slavin.

Pridi, pridi!

Že greje solnčece gorkeje,
Že taja ivje se in led,
Oj kmalu bo pomlad premila
Ogrela mrzli svet.

Oj kmalu bodo cvetke cvele,
Mladina pela bo glasno,
Nedolžnih srčec bo veselje
Odmevalo v nebo.

In venčke bodo cvetne vili,
Krasili z njimi si glavé,
Po trati bodo se vrtili
In peli pesmice glasné.

In z neba solnčece bo zlato
Smejalo zemlji se sladko...
Ah pridi, pridi, vesna zorna,
Čez zeleno goró!

Aleksij Ivanov.

